

[Marie Christensen.]

Men paa den anden Side har Ministeren nu Ret til at bestemme, hvad det positive skal være, og hvad der kan komme ud af det, ved man jo ikke. Det er ogsaa et Spørgsmaal, som jeg mener det kommende Udvalg maa tage op til Overvejelse.

Alt i alt mener jeg, at Lovforslaget er et godt Forhandlingsgrundlag, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det til velvillig Behandling i et kommende Udvalg.

H. P. Jensen: Det foreliggende Lovforslag om Gifte og andre for Sundheden farlige Stoffer kan jo ikke siges at have Nyhedens Interesse. Som allerede nævnt behandlede vi det i Februar 1928 i det høje Ting, og jeg skal under Hensyn til denne Behandling ikke brede mig meget eller gaa langt ind paa Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg vil dog straks fastslaa, at det er paa Tide, vi faar en Lovgivning, som kan siges at være paa Højde med Udviklingen, eftersom det er 135 Aar siden vi fik den gældende Lovgivning vedrørende Salg af Gifte. Der er, som allerede nævnt, gjort mange Tilløb til Ændringer og eventuelt Forbedringer siden den Gang, og i 1928 saa det ud til, at der vilde blive gjort et alvorligt Skridt. Den daværende Sundhedsminister havde da den Glæde at fremsætte Lovforslaget her i Tinget, og han havde den Fordel at have et politisk Flertal i dette Ting. Men desuagtet blev Forslaget ikke ophøjet til Lov. Aarsagen hertil maa vel nok i væsentlig Grad søges i den Omstændighed, at Ministeren havde foreslaaet de meget omtalte sekskantede Flasker, som populært blev kaldt „Rubowflaskerne“. Naar man var imod disse Flasker, var det vel ikke just saa meget for Flaskernes Skyld, det var vel nærmest, fordi man saa, at der her skulde ofres en Mængde Penge for at tilvejebringe en helt ny Slags Flasker, og dette virkede i nogen Grad afskrækkende. Om det er Grunden til, at den højtærede Indenrigsminister, der nu har fremsat dette Lovforslag, er gaaet bort fra Kravet om bestemte Flasker, skal jeg lade være usagt.

I øvrigt afviger Forslaget ikke meget fra det forrige Lovforslag. Man nøjes ganske vist her med 21 Paragraffer, medens det forrige Lovforslag havde 26, og der er i det foreliggende Lovforslag givet noget større Frihed paa enkelte Omraader, hvilket vel nok vil blive hilst med Glæde. At det er et vanskeligt Omraade at lovgive paa, fremgaar tilstrækkeligt af den Omstændighed, at det i Lovforslaget nævnes en halv Snes Gange, at „Indenrigsministeren bemyndiges

til“, eller at „Indenrigsministeren har Ret til“ o. s. v., det vil sige, at det, som ikke kommer til at staa i Lovforslaget, kan Indenrigsministeren afgøre ved Cirkulærer og andre Bestemmelser. Derved slipper man øjeblikkeligt over Besværlighederne, men de er ikke af den Grund fjernet lige med det samme.

I § 1 er indført en Bestemmelse om, at Lovforslaget ikke omfatter Salg af Sprængstoffer. Det stod ogsaa i det tidligere Lovforslag, men paa et andet Sted. I samme Paragrafs sidste Stykke henvises til de i Sønderjylland gældende Regler. Jeg vil gerne i den Anledning i Lighed med, hvad jeg plejer at gøre, naar der er Tale om at særløvgive, slaa til Lyd for, at man snarest muligt indfører en fuldstændig ens Lovgivning i hele Riget, naturligvis med Hensyntagen til særlige Forhold paa Færøerne og Grønland. Forholdene i Sønderjylland maa gradvis glide over til at være de samme som i de andre Dele af Kongeriget. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister at overveje, om det ikke var muligt, at man allerede nu ordnede det saaledes, at der bliver en vis Afviklingstid, saa det fastsættes, at efter et nærmere bestemt Aaremaal glider man i Sønderjylland over til de samme Regler, som er gældende i det øvrige Land.

I § 2 er anvendt et helt nyt Ord, „Giftfabrikanter“. Det er et Ord, vi ikke er vant til at møde, men Betegnelsen dækker naturligvis godt, og man kan vist ogsaa sige, at det er et nyt Ord, som tydeligt slaar igennem. Nr. 5 i § 2 har faaet en ny Form, som er langt mere vidtgaende end det tidligere Lovforslags. Før hed det „Laboratorier“, nu hedder det „andre Personer eller Virksomheder“; det vil sige, at Ministeriets Bemyndigelse ikke er bundet til Laboratorierne alene, men at der ogsaa kan gives andre Virksomheder Tilladelse til at fremstille Gifte.

I det foreliggende Lovforslags § 4 nævnes ikke udtrykkeligt Have- og Landbrugsorganisationer, idet man kun bruger Udtrykket „Organisationer“, men dette Ord giver jo en endnu bredere Basis og kan altsaa siges at være Udtryk for en Imødekommenhed, saa meget mere som Lovforslaget senere udtrykkelig omtaler Have- og Landbrugsorganisationer. I § 5, første Stykke, er indført noget nyt, nemlig Tilføjjelsen: „samt andre Dyr“. Jeg er bange for, at man løber en vis Risiko ved at bruge et saa omfattende Udtryk. „Andre Dyr“ omfatter jo alle Dyr, havde jeg nær sagt, saa det er muligt, at det ved Udvalgsbehandlingen bør præciseres nærmere, hvad man her mener. Formodentlig mener man „andre Skadedyr“, men ogsaa